

Sygn. akt III KZ 72/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **A. M.**

skazanego z art. 158 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 października 2014 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Karnego

Sądu Apelacyjnego

z dnia 21 sierpnia 2014 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

A. M. skazany został w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 23 czerwca 2010 r., sygn. ... 359/12.

W dniu 21 maja 2014 r. do Sądu Apelacyjnego wpłynęło pismo skazanego zawierające wniosek o wznowienie powyższego postępowania. Skazany wniósł następnie o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku.

Wyznaczona obrońca z urzędu w opinii z dnia 3 lipca 2014 r. stwierdziła, iż nie znajduje podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. W dniu 7 lipca 2014 r. wezwano A. M. do uzupełnienia w terminie 7 dni formalnego

braku jego wniosku o wznowienie postępowania. Wezwanie to dotyczyło usunięcia braku formalnego przez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie przez adwokata. Zarządzenie o wezwaniu do usunięcia braku doręczono skazanemu wraz z opinią obrońcy z urzędu w dniu 9 lipca 2014 r.

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego wobec nieuzupełnienia braku.

W zażaleniu skazany podniósł, że sąd niewłaściwie ocenił przedstawione przez niego we wniosku okoliczności związane z osobami sporządzającymi w jego sprawie opinię psychiatryczną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Wniosek o wznowienie postępowania powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata. W orzecznictwie i piśmiennictwie obowiązek wynikający z art. 545 § 2 k.p.k. określany jest powszechnie jako przymus adwokacki. Interpretacja słowa „powinien” jest jednolita i uznaje się to słowo jako równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu zawartego w omawianym przepisie. Wyznaczony dla A. M. obrońca z urzędu skierował do sądu pismo, w którym przedstawił argumenty, które jego zdaniem nie uzasadniają złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Analiza stanowiska obrońcy prowadzi do wniosku, że należycie wywiązał się z nałożonego nań obowiązku. Wyznaczenie obrońcy z urzędu spełniło wymóg rzetelnego procesu. W ramach standardów tego procesu nie można jednak gwarantować dokonywania przez obrońców tylko takich czynności, które są zgodne z poglądami wnioskodawców. Sąd nie może przy tym wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu. (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1711; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 92/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1872).

Skazany mógł zatem, po otrzymaniu wezwania do usunięcia braku, sam ustanowić adwokata w celu sporządzenia i podpisania takiego wniosku. Fakt, że nie uczynił tego, nie uzupełniając braku powoduje, że zaskarżone zarządzenie jest zasadne i jako takie utrzymane zostało w mocy. Okoliczności faktyczne i dowodowe

przedstawiane w zażaleniu nie mogą być rozpoznawane wobec faktu, że wniosku o wznowienie nie sporządził i nie podpisał adwokat.

Na marginesie tylko można dodać, że także obecnie skazany może ustanowić obrońcę z wyboru w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.